

Anna heidän tuntea liekit ihollaan. Annetaan syy leikata heidän kalunsa irti, tai ainakin survoa ruuvimeisselillä jalkoväliin. Se vanha raihmainen koditon juoppo purskutti verta pilalle tökityistä kasvoistaan, ja toisesta silmästä vuotavasta oranssihkoista sitkeämmästä nesteestä. Kaverini käveli luokseni. "Mun vuoro." Hän sanoi, Peräännyin, mutten liian kauas. Halusin nähdä. Sillä kaverillani oli käsissään valtava kivenmurikka. Hän kohotti sen päänsä yläpuolelle. Katsoen maassa makaavaa vielä elossa kurluttavaa miestä. Tuntui, kuin koko maailma olisi pysähtynyt sekunniksi. Tuulikin oli tyyntynyt. Ystäväni paiskasi kiven suoraan juopon päähän lytistäen miehen kasvot muodottomaksi mössöksi. Jo valmiiksi verinen pää alkoi pumppaamaan ulos viimeisiäkin nesteitä. "Mä näen sen aivot!" Kaverini huusi. Juuri oikean silmän yläpuolella oli suuri halkeama, josta näkyi syksyn väreissä kiiltävän, raa'an jauhelihan näköistä pinkihköä kudosta. Nyt juoppo oli kuollut. Ei verenhukkaan niinkuin jotkut sanoo. Ehkä yksi kysytyimmistä asioista oli: "Miksi juuri nyt? Miksi tunnustit kaiken just tässä vaiheessa elämääs?" Vastaus oli ollut mielessäni jo pitkään. "Mulla on maailman paras perhe. Ne on nähnyt, kun mä valmistun, ja tuun hyväksytyksi armeijan lentäjäksi. Sen rakia mä pirstoin sen kuvan musta. Mun aiheuttama tuska on aina vaan suurempaa. Miksi me seotaan? Miksi me hylkiöt räjähdetään, kuin pommi bensakanisterien seassa? Meidän suonissa liikkuva raivo on polttoainetta, joka saa adrenaliinipuuskassa hyrräävän koneen tuottamaan mahdollisimman paljon vahinkoa ympärilleen. Mikään määrä kaljaa röökiä, ja nettiä ei täytä sitä aukkoa, joka on elämä, ja asuminen väärässä vitun universumissa. Eikö se riitä ihan helvetin mainioksi syyksi pistää slugfest käyntiin. Ammutaan ihmisiä päähän. Lyödään heitä vasaralla. Murskataan naamataulu tuusan nuuskaksi. Jätetään raadot mätänemään, ja mennään polttamaan pilvee tiiätsä sillee miten kovat jätkät tekee. Kukaan ei oo niinku offended, jos kaikki on reikä päässä omassa verilammikossaan makaamassa. Sama urheilukenttä jonne olin liikuntatunnilla joskus oksentanut kiiksi punertavaa hehkuaan nurmikenttä vasta leikattuna freesiltä tuoksuen. Se oli viime syksy. Koulun alkua elokuuta siis. Meillä oli kuntotestit liikassa, ja olin juuri sopivasti syönyt 15 kipulääkettä, joissa oli ihan mukava prosentti kodeiinii. Mun silmät ei sulkeutunut samaa aikaa vaa mä nuokuin, kuin aivohalvauksen saanut kuolaava vihannes. Ja kun oli sukkulajuoksun aika, niin mähän oksensin 86 kierroksen jälkeen. Eka mä yrjosin pienet limaiset ryöpyt kentän laidalle yrittäen jatkaa vielä juoksua, mutta puoliksi sulaneen porkkanaraasteen värjäämä sitkeä massa räjähti ulos suustani. Kävelin kohti pukukoppeja samalla paidalleni oksentaen. Heitin vaaleansinisen paitani helvettiin, ja pesin naamani, ja käteni joilla olin yrittänyt estää yrjöämistä. Mun pari luokkalaista tuli pukkariin. "Nyt oikeesti loppuu." Ne sano. Totta kai mä lupasin lopettaa tommosen touhun. Oikeesti mä en välittäny. Mun elämä on niin järkyttävää paskaa ollu koko mun ikäni. Mulla ei ollu kiksei tai tarkoitusta. Mähän sanoin. Väärä universumi. En tiä miks mä ne ihmiset tapoin. Kai mä oon jotenkin pieleen menny yksilö. Ei oo paljoo tarjottavaa kellekkää. Paitsi nyt kun mun teot on julki. Voi pojat. Ne halus vastauksia. Ne halus tietoo mun taustoista, mielentilasta, mielipiteistä... Ne ei vaa lopettanu sitä kyselemistä. Mähän oon melkein superstara. Lehtien kansissa oli mun kuva. En ite diganu yhtä paljon siitä, kuin mun pidätyskuvasta. Mutta pääasia, että sain nimee. Mulla oli faneja. Ihmiset, jotka sanoo tekevänsä samalla tavalla.